

Írta: Thomas S. Monson elnök

A választás három pillére

Mindegyikünk a helyes döntések meghozatalához szükséges eszközökkel érkezett a földre.

Szeretett papságviselő fivéreim, tiszta szívvel azért imádkozom ma este, hogy Mennyei Atyánk segítségét élvezve tudják figyelmet szentelni azon dolgoknak, melyeket úgy érzem, meg kell osztanom veletek.

Mostanában sokat gondolkodom a döntésekről és azok következményeiről. Alig telik el egy óra a napból úgy, hogy ne kelljen valamilyen döntést hoznunk. Néhányuk teljesen jelentéktelen, mások nagyobb horderejűek. Néhányuk semmilyen hatással nem lesz az örökkévalóságra, míg másokon akár *minden* múlhat.

Miközben a választás különböző szempontjain gondolkodtam, azokat három kategóriába soroltam: az első a választáshoz való *jog*; a második a választással járó *felelősség*; a harmadik pedig a választás *következményei*. Ezeket a választás három pillérének fogom hívni.

Először a választáshoz való *jogról* szólnék. Nagyon hálás vagyok Mennyei Atyánknak az önrendelkezés ajándékáért, mely a tulajdonképpeni választáshoz való jog. David O. McKay elnök, az egyház kilencedik elnöke ezt mondta: „Magának az életnek

adományozása mellett Isten legnagyobb ajándéka ezen élet irányításának a joga.”¹

Tudjuk, hogy már a világunk megalkotása előtt is volt önrendelkezésünk, Lucifer pedig megpróbált ettől megfosztani bennünket. Nem bízott az önrendelkezés tantételében, sem bennünk, és a kötelező megváltásért harcolt. Kitartott amellett, hogy az ő tervével senki sem veszne el, azonban úgy tűnik, azt elmulasztotta felismerni – vagy talán nem is érdekelte –, hogy az ő tervének követése által senki sem válhatna bölcsébbé, erősebbé, könyörületesebbé vagy hálásabbá.

Mi, akik a Szabadító tervét választottuk, tudtuk, hogy ingatag és veszélyes utazásra indulunk, mivel a világ, a bűn és a botladozás útjain fogunk járni, melyek elszakítanak bennünket az Atyától. A Lélekbeli Elsőszülött azonban saját magát ajánlotta fel, hogy majd mindenki bűnéért engesztelést végezzen. Leírhatatlan szenvedése által az egész emberiség nagy Megváltójává és Szabadítójává vált, ami lehetővé tette számunkra, hogy sikeresen visszatérhessünk az Atyához.

Lehi próféta ezt mondta: „Az emberek tehát szabadok a test szerint,

és minden dolog megadatott nekik, melyre az embernek szüksége van. És szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint; mert ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga.”²

Fivérek, akármilyen körülmények korlátoznak bennünket, mindig meg lesz a választáshoz való *jogunk*.

A választáshoz való *jog* mellett a következő a választással járó *felelősség*. Nem lehetünk semlegesek; nincs középút. Az Úr és Lucifer is tudja ezt. Mindaddig, míg ezen a földön élünk, Lucifer az ő seregeivel soha nem fogja feladni a lelkünk megszerzéséért folytatott harcot.

Mennyei Atyánk nem úgy bocsátott el bennünket örökkévaló utunkra, hogy ne adott volna egy, az isteni útmutatás fogadására alkalmas eszközt, melynek segítségével biztonságosan visszatérhetünk földi életünk végén. Az imáról beszélek. De arról a bennünk lévő csendes, kis hang sugalmazásairól is szólok, és nem hagyom figyelmen kívül a szentírásokat sem, melyeket olyan tengerészek írtak, akik már átkeltek azokon a vizeken, melyeket nekünk is át kell szelnünk.

Mindegyikünk a helyes döntések meghozatalához szükséges eszközökkel érkezett a földre. Moróni próféta azt mondta, hogy „Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget teheszen jó és gonosz között”³.

Az ellenség üzenetei állandóan körülvesznek, sőt néha egyenesen elárasztanak bennünket. Felsorolok néhányat, mely biztosan ismerős lesz számotokra: „Most az egyszer nem fog számítani.” „Ne aggódj, senki sem tudja meg.” „Bármikor abbahagyhatod a dohányzást, az ivást, vagy

Amikor jelentős döntésekkel nézünk szembe, hogyan választunk? Megadjuk magunkat a pillanatnyi élvezetek ígéreteinek, ösztöneinknek és szenvedélyeinknek, a kortársak által gyakorolt nyomásának?

Ne legyünk olyan döntésképtelenek, mint Aliz, Lewis Carroll *Aliz Csodaországban* című klasszikus művében. Emlékeztek, hogy egy útelágázáshoz érkezett, ahol mindkét út előre haladt ugyan, de ellentétes irányban. Találkozott a macskával, akitől megkérdezte: „Melyik úton induljak?”

A macska így válaszolt: „Az attól függ, hova akarsz menni. Ha nem tudod, hova akarsz menni, akkor igazán nem számít, melyik úton indulsz.”⁷

Aliztól eltérően mi mindannyian tudjuk, hová tartunk, és *igenis* számít, hogy melyik úton haladunk, mivel utunk megválasztásával sorsunkat választjuk meg.

Állandóan döntésekkel találjuk szembe magunkat. Bátorságra van szükségünk, hogy azokat bölcsen hozzuk meg; bátorság kell ahhoz, hogy nemet, és ahhoz is, hogy igent mondjunk. Döntéseink *valóban* sorsdöntők.

Könyörgöm nektek, hogy itt és most határozzátok el magatokat, hogy nem fogtok letérni az útról, mely célunkhoz, a Mennyei Atyánkkal való örök élethez vezet. Ezen az egyenes és igaz ösvényen más céljaink is vannak: misszionáriusi szolgálat, templomi házasság, egyházi tevékenység, szentírás-tanulmányozás, ima, templomi munka. Az életben tett utazásunk során számos érdemes célt elérhetünk. Elérésükhöz csupán a mi elkötelezettségünkre van szükség.

Végül, kedves testvéreim, a választás *következményeiről* szeretnék szólni. Minden választásunk következményekkel jár, közülük néhánynak csekély vagy semmilyen hatása nincs örökkévaló szabadulásunkra. Vannak

a kábítószerezést.” „Mindenkori ezt csinálja, ezért biztos nem olyan rossz.” A hazugságok sora végtelen.

Bár utazásunk során lesznek útelágazások, egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy olyan utakra tévedjünk, melyekről lehet, hogy soha nem térünk vissza. Lucifer olyan, mint az az ügyes patkányfogó, aki a fuvoláján ütemes dallamokat játszva csalja el a gyanútlan áldozatokat a választott út, a szerető szülők tanácsai, és az Isten tanításai által nyújtott biztonságtól. Nem csupán az emberiség úgynevezett legalját akarja, hanem mindenkit,

köztük Isten választottjait is. Dávid király hallgatott rá, megingott, követte, majd elbukott. Egy régebbi korban Káin, majd egy későbbiben pedig Iskariótes Júdás is így járt. Lucifer módszerei ravaszak, áldozatainak száma pedig végtelen.

Nefi második könyvében olvashatunk róla: „...másokat lecsendesít és testi biztonságba ringatja őket”⁴. „...másokat hízaléggel vezet félre, és azt mondja nekik, hogy nincs pokol..., míg meg nem ragadja őket borzalmas láncokkal”⁵. „...és így szedi rá lelküket az ördög, és vezeti el őket gondosan, le a pokolba.”⁶

azonban olyanok, melyek *teljes mértékben* befolyásolják azt.

Az, hogy zöld vagy kék pólót vesztek fel, hosszútávon egyáltalán nem számít. Az a döntések azonban, hogy megnyomtok egy gombot a számítógép billentyűjén, mely egy pornográf oldalra visz, *egész* életekre hatással lehet. Ilyenkor leléptek az egyenes és biztonságos ösvényről. Ha egy barát erőlteti, hogy alkoholt igyatok, vagy kipróbáljatok valamilyen kábítószerrel, és ti beadjátok a derekatokat, akkor olyan terelőútra tértek, melyről lehet, hogy nem tudtok visszajönni. Fivérek, akár tizenkét éves diakónusok vagyunk, akár főpapok, ki vagyunk téve mindennek. Szemünket, szívünket és elhatározásunkat arra az örökkévaló célra összpontosítsuk, mely bármilyen árat megér, függetlenül attól, hogy milyen áldozatokat kell hoznunk az eléréséért.

Semmilyen kísértés, nyomás vagy csábítás nem vehet erőt rajtunk, csak ha azt mi megengedjük. Ha rosszul választunk, csakis magunkat okolhatjuk. Brigham Young elnök egyszer saját magára vonatkoztatva beszélt erről az igazságról. Ezt mondta: „Ha Brigham testvér rossz útra tér és kizáratik a mennyek országából, akkor senki mást nem lehet hibáztatni, csak Brigham testvért. Én vagyok az egyetlen lény a mennyben, a földön vagy a pokolban, akit hibáztatni lehet.” Majd így folytatta: „Ez ugyanúgy vonatkozik minden utolsó napi szentire. A [szabadulás] egyéni művelet.”⁸

Pál apostol így biztatott bennünket: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”⁹

Mindannyian hoztunk már helytelen döntéseket. Ha még nem hoztuk

helyre ezeket, akkor biztosítalak benneteket arról, hogy van rá mód. Ezt a folyamatot bűnbánatnak hívják. Könyörgöm nektek, hogy hozzátok helyre a hibáitokat! Szabadítónk azért halt meg, hogy ezt az áldott ajándékot lehetővé tegye számotokra és számomra. Bár az út nehéz, az ígéret valóságos: „...ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek”¹⁰. „[É]s én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”¹¹ Ne tegyétek kockára az örökkévaló életeteket! Ha bűnt követtetek el, minél hamarabb kezdtek el visszajönni, annál előbb fogtok rátalálni a megbotcsátás csodájából fakadó édes békeségre és öröme.

Fivérek, nemesi születésűek vagytok. Célotok az örök élet elnyerése Atyánk királyságában. Az ilyen célt nem lehet egyetlen dicsőséges próbálkozással elérni, hanem csak egy egész életen át tartó igazlelkűség, bölcs döntések sokasága és céltudatosság eredményeképpen. Bármely igazán érdemes célhoz hasonlóan az örök élethez is erőfeszítésre van szükség.

A szentírások világosan megmondják:

„...úgy cselekedjete, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjete se jobbra, se balra.

Mindig azon az úton járjatek, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek”¹².

Zárásként hadd osszak meg veletek egy példát egy olyan ember életéből, aki már élete korai szakaszában döntött a céljairól. Ő Clayton M. Christensen testvér, egyháztárgy, és a Harvard Egyetem Közgazdasági tagozatának professzora.

Christensen testvér 16 évesen sok más dolog mellett eldöntötte, vasárnap nem fog semmilyen sporttevékenységet végezni. Évekkel később, amikor az angliai Oxford Egyetemre járt, középpályás volt a kosárcsapatban.

Abban az évben veretlen évadot tudhattak maguk mögött, és egészen a brit egyetemi nemzeti kosárlabda bajnokságig jutottak.

A bajnokság egyes mérkőzéseit viszonylag könnyen megnyerték, és bejutottak az első négy közé. Christensen testvér teljesen elszörnyedve ekkor vette észre, hogy a döntő mérkőzést vasárnapra tették. Csapatával nagyon keményen megdolgoztak azért, hogy eljussanak idáig, és ő volt a csapat kezdő középpályás. Dilemmájával az edzőjéhez fordult, aki egyáltalán nem volt együttérző, és megmondta neki, hogy elvárja tőle a játékban való részvételt.

A döntő mérkőzés előtt azonban volt egy elődöntő. A beálló középpályásnak kiugrott a válla, ami csak növelte a Christensen testvérré nehezedő nyomást, hogy játsszon a döntőben. Visszament a hotelszobájába és letérdelt. Arra kérte Mennyei Atyját, hogy amennyiben vasárnap mégis játszani fog, most az egyszer, minden jól alakuljon. Elmondta, hogy még az ima befejezése előtt megjött a válasz: „Clayton, mit is kérsz te tőlem egyáltalán? Tudod a választ.”

Odament az edzőjéhez, és elmondta neki, hogy nagyon sajnálja, de nem fog játszani a döntőben. Ezután elment a helyi gyülekezet vasárnapi gyűléseire, míg a csapata nélküle játszott. Buzgón imádkozott, hogy sikeresek legyenek. És nyertek is.

Ezt a sorsdöntő és nehéz döntést több mint 30 évvel ezelőtt hozta meg. Christensen testvér azt mondta, hogy idővel ezt élete egyik valaha meghozott legfontosabb döntésének tekintette. Olyan könnyű lett volna azt mondani: „Tudod, általában véve, a szombat megtartása fontos parancsolat, de az én rendkívüli esetemben és körülményeim között nem baj, ha csak most az egyszer nem tartom be.”

Írta: **Henry B. Eyring elnök**
első tanácsos az Első Elnökségben

Ő azonban azt mondja, hogy később egész élete ilyen egyedi körülmények végtelen sorából állt, és ha csak egyszer is átlépte volna a vonalat, akkor a következő olyan alkalommal, amikor valami nagy horderejű és kritikus dolog került előtérbe, sokkal könnyebb lett volna újra átlépni ezt a bizonyos vonalat. Az általa megtanult lecke abból állt, hogy könnyebb az idő 100 százalékában betartani a parancsolatokat, mint 98 százalékban.¹³

Szeretett fivérem, töltsön el bennünket hála a választáshoz való jogért, fogadjuk el annak felelősségét, és mindig tartsuk észben annak következményeit. Papságviselőkként, egységet alkotva, ha figyelmesen és helyesen választunk, mindannyian érdemessé válhatunk Mennyei Atyánk útmutatására. Az Úr Jézus Krisztus munkájában veszünk részt. A régi időkben élőkhöz hasonlóan mi is választottunk az Ő hívására. Mi az Ő megbízását teljesítjük. Sikeresek leszünk szent megbízatásunkban, mely így szól: „...tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok.”¹⁴ Legyen így. Ezért imádkozom alázatosan Mesterünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay (2003), 225.
2. 2 Nefi 2:27.
3. Moróni 7:16.
4. 2 Nefi 28:21.
5. 2 Nefi 28:22.
6. 2 Nefi 28:21.
7. Lewis Carroll: *Alice csodaországban* (1898), 6. fejezet (átdolgozás).
8. Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (1997), 294.
9. 1 Korinthusbeliek 10:13.
10. Ésaías 1:18.
11. Tan és a szövetségek 58:42.
12. 5 Mózes 5:32–33.
13. Lásd Clayton M. Christensen, “Decisions for Which I’ve Been Grateful” (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Ésaías 52:11.

Bízz Istenben, majd menj, és tedd a dolgod!

A Belé vetett bizalmatokat fejezitek ki, amikor a tanulás szándékával figyeltek, bűnbánatot tartotok, majd mentek, és megteszitek, amit Ő kér.

Drága fivérem és nőtestvéreim, öröm számomra, hogy szólhatok hozzátok ezen a szombatnapon. Alázattal tölt el ez a feladat, hogy több millió utolsó napi szenthez és barátunkhoz szólhatok világszerte. E szent lehetőségre való felkészülesem során a ti személyes szükségleteitekről imádkoztam és elmélkedtem, valamint arról, hogy megtudjam, az Úr milyen üzenetet szeretne átadni rajtam keresztül.

Szükségleteitek hatalmasak és igen különbözőek. Mindannyian Isten különleges gyermekei vagytok. Isten személyesen ismer benneteket. Bátorító, helyesbítő és útmutató üzeneteket küld, hozzátok és szükségleteitekhez igazítva.

Hogy megtudjam, Isten mit szeretne, miről beszéljek ezen a konferencián, az Ő szolgálai által a szentírásokban leírt és az elmúlt konferenciákon elhangzott üzeneteket olvastam. Miközben az Úr egyik

nagyszerű szolgálójának, Almának a Mormon könyvében írott szavait olvastam, választ kaptam imámról:

„Ő, bárcsak angyal lehetnék és nekem adnák szívem vágyát, elmehetnék és Isten harsonájával szólhatnék, olyan hanggal, mely megrázza a földet, és bűnbánatot hirdethetnék minden népnek!

Igen, minden léleknek mennydörögés hangjához hasonlóan hirdetném a bűnbánatot és a megváltás tervét, hogy tartsanak bűnbánatot és jöjjenek Istenünkhöz, hogy az egész föld színén ne legyen több bánat.

De íme, ember vagyok, és még kívánságomban is bünt követek el, mert meg kellene elégednem azon dolgokkal, melyeket az Úr megadott nekem.”¹

Aztán pedig Alma szavaiban megtaláltam azt az útmutatást, amiért imádkoztam: „Mert íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját